

בסביבת התפוצצויות. אני כשלעצמי לא אוכל דגים שנידונו באוקיינוס השקט, ב' מרחק כמה מאות מילים ממקומות הפיצור צים. אבל הבעיה פה היא למנוע ניסויים בים התיכון.

אבן: היש יתרון כלשהו בטיפול רפואי בשלבים המתקדמים של המחלה?

פרופ' הוכמן: זאת היא שאלה מאוד רצינית, מפני שזוהי שאלה הקשורה בבעייה הומנית חשובה על ערך החיים של אדם. אנחנו הרופאים לא נכנסים בכלל לשיקור לים של כדאי ולא כדאי. זה לא קיים לגבינו כלל. אנחנו מצחים, כל עת שאדם חי להילחם בשביל חייו. אנחנו מחוייבים לפי עול בכיוון זה. בנידון זה, אין רופא מוכן אפילו להיכנס לתיכוח או דיון. אני הייתי מרשה לעצמי להוסיף עוד דבר אחד על מצוה יסודית ושל הרופא: כשאנחנו מטפלים בחולה הסרטן המתקדם, לא רק שאנחנו מאריכים את חייו, אנחנו מקילים על סבלו.

אבן: האם הריסוסים הנהוגים בשנים האחרונות במטעי פירות וירקות, מגבירים את סכנת הסרטן?

פרופ' פלדמן: הכוונה היא: האם החומר רים שמשמשים בהם לריסוסים, עשויים לגרום לסרטן. לא. לא ידוע על כל אפשרות כזאת.

מספר הניצולים - עולה

אבן: הנכון הוא, כי מקרי סרטן נדירים מאוד בלב ובטחול? והאם יש משמעות מחקרית לעובדה הזאת?

פרופ' הוכמן: כן, זה נכון שמחלת ה' סרטן בלב היא נדירה ביותר. המדובר הוא בסרטן שלידתו בשריר הלב, וזה דבר נדיר. זה לא כל כך נדיר, סרטן בטחול. שוב אם לידתו של הסרטן בטחול. נכון הוא שסרטן אינו מתפשט לאברים האלה לעתים קרובות. אבל זה לא בגלל חיסון מיוחד של הריקמות האלה. יש כאן בודאי בעיות מכניות של זרם הדם המביא את תאי הסרטן לאברים האלה, או איננו מביא אותם.

הרוח החיה של האגודה למלחמה בסרטן היא הגברת סוזי אבן (ימין). אשתו הנאה של שר החינוך, הודות לה, התאפשר הכנס הציבורי הגדול, בהשתתפות המדענים הדגולים, שערור הד חזק והשתתפות ערה בין קהל הנוכחים.

אבן: הנכון הוא כי מספר האנשים הנ"ל צולים מסרטן גדל והולך מדי שנה, הודות למפגעים באמצעים מודרניים?

פרופ' הוכמן: כן.

אבן: השאלה האחרונה: האם מחקר ה' סרטן הנעשה בישראל ידוע ונחשב ברחבי העולם?

פרופ' פלדמן: קשה לנחתום להעיד על עיסתו, אם אני מייצג במקרה זה את צוות החוקרים בארץ. נוסף לכך אין בידינו קנה מידה למדוד היום את חשיבותן של עבודות מחקר הנעשות פה או במקום אחר. אף על פי כן ראוי לומר כי כל אחד מ' פרקי חקר הסרטן שנגעתי בהם היום בסקירה הכללית, בכל אחד יש יד לחוקרים במדינת ישראל. העבודה הישראלית נודעת היטב בקרב ציבור המדענים בעולם. הדבר רים מובאים לידי דיון ציבורי וכן הלאה. ומן הבחינה הזאת, כן נראה, תרומתם של החוקרים הישראליים דומה או שהה לתרומתם של חוקרים בארצות אחרות.

קולנוע

סרטים

אשרי הגפפור

האם את אוהבת את ברהמס?
(הוד, תל'אביב, ארצות הברית) היא שאלה המחזירה אשה בשנות הארבעים שלה ל' חריות הרגשיות של גיל ההתבגרות. זה קורה כיוון ששואל השאלה הוא בתול בן 25, שבגלל תסביכים שאין להם הסבר מת' לקח בקירבת הגברת הנובלת כאילו היתה פצצת'מין.

כשפרנסואז סאגאן כתבה את הרומן, לא התכוונה כלל ליצור סיפור לוליטה במינים הפוכים. היא אינה מתייחסת אל הרומן ה' בלתי רגיל מנקודת מבט מינית, אלא רג' שית בלבד. ולמרות שהיא מטיבה להמחיש את תחושותיהם ויחסיהם של גיבורי עלי' לתה בצורה הנראית כשיא הכנות, משום שהיא מבטאת את חלומותיהם הכמוסים של הנשים והגברים הממוצעים גם יחד, יש ב' המחשה זו הרבה יותר ליריקה מאשר אמת. איש לא היה מייטיב לביים סיפור זה מאשר הרומנטיקן הותיק של הקולנוע, אני' טול (אנסטאסיה) ליטבק. כשרונו המיוחד להעניק גם לסכרין טעם של דבש, הופך את סיפורה של סאגאן ליצירה רגשנית מקרינת חמימות המעניקה, ביחד לנשים, את ההרגשה שסוף סוף נמצא מי שבין אותן.

משרישים לארבעים. שלושת גיבורי רי העלילה, שהחיותיהם זורמות במבחנה המשותפת של סאגאן ליטבק הם אשה מאוכזבת ושני גברים רעבים. פאולה (אינג' ריד ברגמן) היא אדריכלית פנים, שכבר השלימה עם העובדה שלא תינשא לעולם, מסתפקת בשיחות טלפון וביציאות משות' פות עם אהובה רוג'ר (איב מונטאן). רוג'ר עצמו שומר את פאולה כמיקלט לנשמתו ומצפונה בעוד שאת גבריותו הוא מחלק בין שלוש ניםמומאניות צעירות.

אם הגוררה זה באלואק חולל בזמנו סנסאציה כשחשף את עולמה הפנימי של האשה בת השלושים ובהוכיחה שרק בגיל זה מגיעה האשה לבשלותה המינית והי' רגשית, קופצת סאגאן עשר שנים קדימה, מנסה להוכיח שאף אשה בשנות הארבעים היא בעצם - אשה. מה שדרוש לה כדי לגלות זאת בעצמה אינו אלא גבר צעיר, שיעורר אותה כאילו היתה תלמידת גימ' נסיה.

לאינג'ריד ברגמן זה קורה דרך תלמיד משפטים אמריקאי בפאריס (אנתוני פר' קינס), המגלה בה את התגלמות הנשיות. זמן מה נאבכת הגברת ברגמן, הנראית עדיין במצב טוב רק כשהיא צוחקת. בין אהבתה לרוג'ר לבין הפיתוי לאמץ לעצמה תכשיר חביב שעורר את האשה שבה. ל' בסוף היא נכנעת לפיתוי, למרות הידיעה שזוהי רק אשליה זמנית.

אלא שההתלקחות המזורה מציתה יותר את מאהבה רוג'ר מאשר אותה, ובסופו של חשבון היא מאבדת גם את החירות להי' כחת פעם נוספת. ההפתעה הגדולה של הסרט הוא דחק פרקינס הצעיר, שבמישחקו הנלהב משכנע הרבה יותר מאשר אינג'ריד, כי הוא מאמין בדמות שהוא מגלם. שני התפקידים, זה של המאהב הצעיר וזה של הנאהבת הי' מקינה, אינם קלים לביצוע. אולם ברגמן מהלכת על חבל דק. מצד אחד אורבת לה תהומה של אלה שאינם מאמינים כי אשה בת ארבעים היא עדיין אשה, ומצד שני זו של הנשים בנות ארבעים-פלוס, הסבורות שאפילו היא אינה מצליחה להמחיש עד כמה סוערות ונלהבות הן יכלו להיות, לוא רק נמצא להן הגפפור.

האדם מאחורי הכדרנית

לולה (ארמון דויד; תל'אביב; צרפת) הוא סרט המנסה למצוא פיוט בכור שופכין ו' להוכיח שגם בערוגות זבל גדלים פרחים. לולה (אנוק אימה) היא רקדנית בעלת שכל של ציפור במועדון לילה מפוקפק, המציגה את גופה לראחה בתנועות מגרות, משע' שעת מלחם שתויים וחיי בעולם של עשן, כוהל ורכילות קטנה. בקיצור, היא עומדת במה שנוהגים להגדיר כשפל המדרגה ה' חברתית.

אולם באינו זכות דנה החברה את לולה והנערות מסוגה? האם היא מכירה אותן? זהו סרט המחפש את האדם שברקדנית הבידור. כשמסירים מעליה את מחלצות ההתנהגות החיצונית, היא מתגלה כסמל של טוהר ותום, מסירות ונאמנות, לפעמים אפי' לו במידה מופרזת.

אנוק אימה ב'לולה'

24 ג' לולה

דברת זריקמות. לולה אהבה בגיל 14 מלח אמריקאי, הרתה לו וילדה את בנו גם כשנשטה. היא יצא לעולם הרחוק והיא הפכה למארכת בר, כשהיא נושאת בליבה כל העת את התיקוה שאבי בנה יחזור. גם כשמזדמנת לה האפשרות להתאהב ולהת' קשר, כשצעיר מאוהב מציע לה את אהבתו, היא נשארת נאמנה לתיקוהתה.

האם אפשר להאשים אותה? האין זו דרך העולם? הנה בעוד לולה משלמת את מחיר המיניותה, כבר מתאהבת בקירבתה נערה בת 14 במלח אמריקאי בלונדי. התמימים והישרים מפסידים - אבל לא בסרט זה. הנאמנות באה על שכרה ומאה' בה נימלטת של לולה חוזר אליה לשאה. זהו סרט בעל גישה מעניינת, שעלילתו מצולמת בתמונות אחירה נפלאות ואנוק אימה נושאת על כתפיה בכבוד את מעמדת הסרט כולו. מצד שני כובל הסרט מדברת מיותרת, המביאה את הצופה אל קצה גבול הסבלנות. כשדברת זו מלחה גם בקטעים ארוכים של ריקנות, שיש להם תפקיד חשוב כשלעצמם לאחירתו הפיזית של הסרט, מאבד הסרט את דרכו אל ליבו של הצופה.

תדריך

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ. אשר העולם הזה ממליץ לראותם: ● מוצאישבת זוכקר יום א' (חן, תל'אביב) - נערה שלא נותנת מש' קיטה את זעמו של פועל אנגלי צעיר. מישיחק נפלא של אלברט פיני, המניח על מגש פרוסת החי חיים בריטי.

● הצמאין (בן-הודה, תל'אביב) - הנשואים כגיהנום וכמפלט מגיהנום נורא יותר, בסרט אכזרי של אינגמר ברגמן. ● שיעור באהבה (נת, תל'אביב) - כניל בביום הניל, עם חיובים במקום אכ' זריות.

● תותחי נכרון (מוגרב, תל'אביב; רוג' ירושלים) - שיר תהילה ליכולת ה' על-אנושית באודיסיאה מודרנית ומרתקת. אנתוני קחיין, דויד ניבן וגרגורי פק. ● צדיקי תהילה (תמר, חיפה) - סרט של שלימות קולנועית, על שני קולו' נלים קוסטים המנהלים מאבקיוקרה במי' שור אנושי. אלק גינס וג'ון מילס.

● החיים בתיקוה (חן, ירושלים) - אהבתם של סטודנט שחור מאפריקה ו' סטודנטית צרפתיה במבחן החברה.